

POSTANOWIENIE

Dnia 23 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z wniosku P. A. D., B. D.

i M. A. D.

przy uczestnictwie E. T. N., E. B. N., P. P. N., A. B., A. U.,

Przedsiębiorstwa [...] C. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.,
M. W.-K. i Skarbu Państwa - Starosty P.

o ustanowienie służebności drogi koniecznej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 23 marca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania E. T. N.,

E. B. N. i P. P. N.

od postanowienia Sądu Okręgowego w L.

z dnia 20 listopada 2014 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzeka,
że wnioskodawczyni P. A. D. oraz uczestnicy postępowania E. T.
N., E. B. N. i P. P. N. ponoszą koszty postępowania kasacyjnego
związane ze swym udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. - zważywszy zwłaszcza, że zaskarżone orzeczenie cechuje się prawomocnością - może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniesionej przez uczestników skardze kasacyjnej wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparty został na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Sformułowane w ujęciu strony skarżącej zagadnienie nie odpowiada wymaganiu przewidzianemu w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sprowadza się ono do zasygnalizowania potrzeby dokonania wykładni art. 145 § 2 zd. 2 k.c., której ustawodawca nie utożsamia z wystąpieniem istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.). Symptomatyczne jest zresztą, że skarżący przedstawionego na s. 7 zagadnienia nie osądzają w pogłębionym kontekście prawnym, aczkolwiek, skoro ma ono cechować się istotnością z punktu widzenia prawnego, to niezbędne jest umiejscowienie go w płaszczyźnie analizy jurystycznej.

Również przesłanka, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie została wykazana. Skarżący nie wskazali bowiem na s. 7-8 w pkt 6 przyczyny, dla której zachodzi potrzeba dokonania wykładni przepisu art. 145 k.c., ani też nie wykazali, aby w orzecznictwie sądów nadal utrzymywała się rozbieżność, co do wykładni powyższego przepisu, a więc już po wydaniu postanowienia SN z dnia 25 czerwca 2003 r., III CKN 1336/00 (niepubl.).

W tym stanie rzeczy należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

db

[1.n]